

## Věc C-320/24

**Shrnutí žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce podle čl. 98 odst. 1  
jednacího řádu Soudního dvora****Datum doručení:**

30. dubna 2024

**Předkládající soud:**

Corte suprema di cassazione (Itálie)

**Datum předkládacího rozhodnutí:**

26. dubna 2024

**Navrhovatelé:**

CR

TP

**Odpůrkyně:**

Soledil Srl, nacházející se ve vyrovnacím řízení [dříve Soledil SpA]

**Předmět původního řízení**

Spor mezi dvěma spotřebiteli a stavební společností týkající se vyčíslení smluvní pokuty, kterou měli tyto spotřebitelé zaplatit po zrušení smlouvy o smlouvě budoucí ohledně prodeje nemovitosti uzavřené v roce 1998, a to z důvodu jejího neplnění. Původní řízení je řízením před Corte di cassazione (Kasační soud, Itálie), jehož předmětem je přezkum zákonnosti rozsudku ve věci samé vydaného Corte d'appello (odvolací soud, Itálie) v řízení v návaznosti na vrácení věci, které bylo vedeno na základě předchozího rozsudku o zrušení prvního rozhodnutí odvolacího soudu. V rámci tohoto původního řízení jednotlivci poprvé uplatnili zneužívající povahu této smluvní pokuty a její neplatnost/neúčinnost ve smyslu směrnice 93/13/EHS v oblasti ochrany spotřebitele; vyvstává tedy otázka, zda lze překonat překážku věci pravomocně rozsoudené, která byla implicitně vytvořena ohledně otázek, které nebyly v řízení výslovně řešeny (jako je v projednávané věci otázka neplatnosti nebo neúčinnosti zneužívajících ujednání), a zda lze tedy tuto otázku neplatnosti nebo neúčinnosti uplatnit i bez návrhu v novém řízení před Corte di cassazione (Kasační soud).

## Předmět a právní základ žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

Soudnímu dvoru je na základě článku 267 SFEU položena otázka, zda lze směrnici 93/13/EHS o zneužívajících ujednáních ve spotřebitelských smlouvách vykládat v tom smyslu, že brání takové vnitrostátní procesní úpravě, která brání tomu, aby soud i bez návrhu konstatoval neplatnost/neúčinnost zneužívajícího ujednání, pokud byla implicitně vytvořena překážka věci pravomocně rozsouzené v rámci předchozího řízení ve věci samé a v rámci řízení o kasačním opravném prostředku, v jehož průběhu se vždy předpokládala platnost a účinnost tohoto ujednání, a to i s ohledem na skutečnost, že dotčené osoby se této neplatnosti/neúčinnosti v průběhu tohoto řízení nikdy nedovolávaly.

## Předběžná otázka

Musí být čl. 6 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 směrnice Rady 93/13/EHS ze dne 5. dubna 1993 o zneužívajících ujednáních ve spotřebitelských smlouvách a článek 47 Listiny základních práv Evropské unie vykládány:

- a) v tom smyslu, že brání uplatnění zásad vnitrostátního soudního řízení, podle nichž předběžné otázky, včetně předběžných otázek týkajících se neplatnosti smlouvy, které nebyly vzneseny nebo zkoumány před soudem rozhodujícím o kasačním opravném prostředku a které jsou logicky neslučitelné s povahou kasačního výroku, nemohou být zkoumány v řízení v návaznosti na vrácení věci, ani v rámci přezkumu zákonnosti, jemuž účastníci řízení podrobují rozsudek soudu, který rozhoduje v řízení v návaznosti na vrácení věci?
- b) rovněž s přihlédnutím k úplné pasivitě spotřebitelů, kteří nikdy nenamítali neplatnost/neúčinnost zneužívajících ujednání, s výjimkou řízení o kasačním opravném prostředku po ukončení řízení v návaznosti na vrácení věci?
- c) a to zejména pokud jde o konstatování zneužívající povahy zjevně nepřiměřeného ujednání o smluvní pokutě, o jejímž snížení bylo rozhodnuto v řízení o přezkumu zákonnosti podle vhodných kritérií (*quantum*), rovněž z důvodu, že spotřebitelé uplatnili zneužívající povahu ujednání (*an*) až po rozhodnutí přijatém v řízení v návaznosti na vrácení věci?

## Uplatňované unijní právo

Směrnice Rady 93/13/EHS ze dne 5. dubna 1993 o zneužívajících ujednáních ve spotřebitelských smlouvách (dále jen „směrnice 93/13“): zejména články 6 a 7

Listina základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“): článek 47

Rozsudky Soudního dvora ze dne 4. června 2020, Kancelaria Medius (C-495/29, EU:C:2020:431), a ze dne 17. května 2022, SPV Project 1503 a další (C-693/19 a C-831/19, EU:C:2022:395); Unicaja Banco

(C-869/19, EU:C:2022:397); Ibercaja Banco (C-600/19, ECLI:EU:C:2022:394) a Impuls Leasing Romania (C-725/19, EU:C:2022:396)

### Uplatňované vnitrostátní právo

Článek 1341 odst. 2 Codice civile (občanský zákoník), týkající se nutnosti zvláštního dvojího podpisu ujednání, která pro jednu stranu znamenají značnou nerovnováhu v právech a povinnostech vyplývajících ze smlouvy.

Článek 1469a odst. 3 bod 6) občanského zákoníku ve znění platném ke dni 9. září 1998 (den uzavření smlouvy dotčené ve věci v původním řízení), zavedený zákonem č. 52 ze dne 6. února 1996 výslovně za účelem provedení směrnice 93/13 [nyní článek 33 legislativního nařízení č. 206 ze dne 6. září 2005 o spotřebitelském zákoníku], podle něhož existuje domněnka zneužívající povahy mimo jiné u ujednání, která v případě neplnění stanoví zaplacení zjevně nepřiměřené částky.

Článek 1469d občanského zákoníku, ve znění platném ke dni 9. září 1998, zavedený zákonem č. 52/1996 [nyní článek 36 spotřebitelského zákoníku], podle kterého jsou zneužívající ujednání neplatná/neúčinná, a takovou neúčinnost, která působí pouze ve prospěch spotřebitele, může soud uplatnit i bez návrhu.

Článek 394 Codice di procedura civile (občanský soudní řád) a příslušná výkladová judikatura. Podle tohoto ustanovení je řízení v návaznosti na vrácení věci „uzavřeným“ řízením za účelem vydání nového rozhodnutí, které má nahradit rozhodnutí zrušené Corte di cassazione (Kasační soud), a účastníci řízení nemohou rozšiřovat předmět řízení formulováním nových návrhových žádání a námitek, včetně otázek, které lze uplatnit i bez návrhu, které Corte di cassazione (Kasační soud) neposuzoval a o nichž byla vytvořena implicitní překážka věci pravomocně rozsouzené (mimo jiné usnesení Corte di cassazione (Kasační soud), druhý senát; č. 29879 ze dne 27. října 2023; senát 6–3, č. 27736 ze dne 22. září 2022; senát 6–5, č. 26108 ze dne 18. října 2018).

Ustálená judikatura Corte di cassazione (Kasační soud), podle níž zásady stanovené v rozsudcích Soudního dvora vykládajících unijní právo představují *ius superveniens* a jsou bezprostředně použitelné ve vnitrostátním právním řádu [mimo jiné rozsudky Corte di cassazione (Kasační soud), pátý senát, č. 14624 ze dne 25. května 2023; pátý senát, č. 9375 ze dne 5. dubna 2023]

### Stručný popis skutkového stavu a řízení

*A. Rozhodčí nález, rozsudek Corte d'appello di Ancona (odvolací soud v Anconě, Itálie) a první kasační opravný prostředek*

- 1 Dne 9. září 1998 uzavřeli CR a TP se společností Soledil smlouvu o smlouvě budoucí ohledně prodeje bytu. CR a TP zaplatili společnosti Soledil zálohu ve

výši 72 869,16 eur, převzali nemovitost a začali ji okamžitě užívat v očekávání uzavření konečné smlouvy.

- 2 Smlouva o smlouvě budoucí obsahovala ujednání o smluvní pokutě, kterým strany předem stanovily plnění, které náleží druhé straně v případě neplnění smlouvy jednou ze smluvních stran (tzv. „smluvní pokuta“), a vyčíslily ji jako celkovou částku složených záloh, aniž by byla dotčena náhrada případné vyšší škody.
- 3 Mezi stranami vznikl spor z důvodu neuzavření konečné smlouvy, který byl nejprve předložen rozhodčímu soudu příslušnému na základě rozhodčí doložky ve smlouvě o smlouvě budoucí.
- 4 Následně CR a TP napadli rozhodčí nálezn u Corte d'appello di Ancona (odvolací soud v Anconě, Itálie), který jej rozsudkem ze dne 28. března 2009 prohlásil za neplatný, mimo jiné z důvodu nedodržení prekluzivní lhůty. Uvedený soud tak rozhodl o zrušení smlouvy o smlouvě budoucí pro nesplnění povinnosti z důvodu, že CR a TP bezdůvodně odmítli uzavřít konečnou smlouvu a zaplatit zůstatek dlužné ceny, a uložil jim povinnost vyklidit nemovitost. Současně bylo společnosti Soledil nařazeno vrátit přijatou zálohu, přičemž si mohla ponechat – jako soudem sníženou smluvní pokutu – pouze úroky z této částky. Naproti tomu žaloba společnosti Soledil znějící na náhradu další škody byla zamítnuta, jelikož v tomto ohledu nebyly předloženy žádné důkazy.
- 5 Společnost Soledil podala proti tomuto rozsudku kasační opravný prostředek (první kasační opravný prostředek), v němž namítala nepřiměřené snížení smluvní pokuty a neoprávněné zamítnutí žaloby na náhradu škody. CR a TP vznesli námitky a současně podali vedlejší kasační opravný prostředek, v němž zpochybnili, že nesplnění povinnosti bylo způsobeno jejich zaviněním.
- 6 Corte di cassazione (Kasační soud) ve svém rozsudku ze dne 4. listopadu 2015 vyhověl prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku společnosti Soledil a shledal odůvodnění Corte d'appello di Ancona (odvolací soud v Anconě), pokud jde o kritéria, která přijal pro vyčíslení snížené smluvní pokuty, nedostatečným. Naopak byl zamítnut vedlejší kasační opravný prostředek a bylo potvrzeno zavinění ohledně neplnění ze strany CR a TP. Corte di cassazione (Kasační soud) tedy zrušil napadený rozsudek v rozsahu, v němž se týkal důvodu opravného prostředku, kterému bylo vyhověno, a vrátil věc Corte d'appello di Bologna (odvolací soud v Boloni), aby znovu vyčíslil výši smluvní pokuty, která přísluší společnosti Soledil v souladu s pokyny Corte di cassazione (Kasační soud), a to ve smyslu článku 394 občanského soudního řádu.

*B. Řízení v návaznosti na vrácení věci před Corte d'appello di Bologna (odvolací soud v Boloni) a druhý kasační opravný prostředek*

- 7 Společnost Soledil následně pokračovala v řízení před Corte d'appello di Bologna (odvolací soud v Boloni), přičemž uvedla, že snížení smluvní pokuty nezohlednilo zájem věřitele na plnění, rovnováhu plnění a zejména devítileté období, kdy CR a TP drželi a užívali nemovitost a společnost Soledil ji nemohla pronajímat, aby

z ní měla příjem. Společnost Soledil se tedy domáhala potvrzení vyčíslení smluvní pokuty ve výši stanovené již ve smlouvě o smlouvě budoucí, která se rovnala záloze ve výši 72 869,15 eur, a uznání další škody vzniklé v důsledku nezákonné a dlouhodobé držby nemovitosti ze strany CR a TP, kteří se naopak domáhali zamítnutí těchto návrhových žádání.

- 8 Corte d'appello di Bologna (odvolací soud v Boloni), který rozhodoval v řízení v návaznosti na vrácení věci, rozsudkem ze dne 12. října 2018 jednak vyčísлил smluvní pokutu splatnou ze strany CR a TP ve výši 61 600,00 eur, jednak zamítl návrhové žádání týkající se další náhrady škody uplatněné společností Soledil, a to zejména s následujícím odůvodněním: a) předmět řízení v návaznosti na vrácení věci byl omezen na uplatnění smluvní pokuty a její případné snížení, jakož i na prokázání případné vyšší škody; b) je nesporné a stanovené vnitrostátní překážkou věci pravomocně rozsouzené, že byly splněny podmínky pro to, aby společnost Soledil získala smluvní pokutu sjednanou ve smlouvě o smlouvě budoucí; c) uvedené ujednání o smluvní pokutě je nepřiměřené, a to i s ohledem na faktické užívání nemovitosti, které trvalo mnoho let, a zájem věřitele na prodeji nebo pronájmu nemovitosti; d) CR a TP zaplatili dohodnutou zálohu, zatímco společnost Soledil mohla mezitím získat úrokový výnos z těchto částek nebo ušetřit úrokové náklady z částek, které si mohla alternativně půjčit; e) bylo považováno za spravedlivé odkázat na nájemné ve výši 550,00 eur měsíčně (mezistupeň ve vztahu k nájemnému, které uvedly obě strany sporu), přičemž celková dlužná částka činí 61.600,00 eur bez úroků a přecenění, a to s ohledem na bod d); f) společnost Soledil neprokázala, že jí vznikla další škoda.

*c) Původní řízení [kasační opravný prostředek proti rozsudku Corte d'appello di Bologna (odvolací soud v Boloni), kterým bylo ukončeno řízení v návaznosti na vrácení věci]*

- 9 Proti tomuto rozsudku podali CR a TP kasační opravný prostředek k Corte di cassazione (Kasační soud) (druhý kasační opravný prostředek) a právě v rámci tohoto původního řízení vyvstala potřeba, aby Soudní dvůr rozhodl o předběžné otázce týkající se výkladu směrnice 93/13.

### **Hlavní argumenty účastníků původního řízení**

- 10 V tomto kasačním opravném prostředku CR a TP (dále také jen „navrhovatelé“) poprvé uplatnili nový důvod kasačního opravného prostředku, a sice že smlouva o smlouvě budoucí ohledně prodeje představuje smlouvu mezi spotřebitelem a prodávajícím nebo poskytovatelem a že sporné ujednání o smluvní pokutě je zneužívající, neboť ukládá zaplacení peněžité částky z titulu náhrady škody ve zjevně nepřiměřené výši. Jako takové mělo být předmětem zvláštního dvojího podpisu spotřebitelů, a jelikož se tak nestalo, mělo být prohlášeno za neplatné/neúčinné, případně i bez návrhu, podle čl. 1341 odst. 2 a čl. 1469a odst. 3 bodu 6 občanského zákoníku ve spojení s článkem 1469d občanského zákoníku, všechny ve znění platném v době uzavření smlouvy.

- 11 V důsledku toho Corte d'appello di Bologna (odvolací soud v Boloni) nesprávně opomněl i bez návrhu stanovit neplatnost tohoto ujednání. V tomto ohledu se navrhovatelé domnívají, že stanovení neplatnosti i bez návrhu nemůže být považováno za vyloučené na základě implicitní překážky věci pravomocně rozsouzené vytvořené v návaznosti na první rozsudek Corte di cassazione (Kasační soud), neboť ochrana spotřebitele musí mít v každém případě přednost.
- 12 Podpůrně, pokud by tomuto důvodu nebylo vyhověno, navrhovatelé tvrdí, že soud ve věci samé nesprávně a s rozporuplným odůvodněním vyčísлил smluvní pokutu, kterou mají zaplatit.

### **Stručné odůvodnění žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce**

- 13 Corte di cassazione (Kasační soud) především připomíná vlastní judikaturu, podle níž se právní předpisy na ochranu spotřebitele vztahují na smlouvu o smlouvě budoucí ohledně prodeje nemovitosti, pokud je, jako v projednávané věci, uzavřena mezi prodávajícím nebo poskytovatelem a jednotlivci jednajícími za účelem nesouvisejícím s výkonem jakékoli obchodní nebo výrobní činnosti nebo povolání [mimo jiné usnesení Corte di cassazione (Kasační soud), senát 6–2, č. 497 ze dne 14. ledna 2021].
- 14 V tomto ohledu Corte di cassazione (Kasační soud) uvádí, že zálohy, smluvní pokuty a jiná podobná ujednání, na jejichž základě se strany předem dohodly na výši náhrady škody, kterou jsou povinny uhradit druhé straně v případě odstoupení od smlouvy nebo neplnění, nejsou samy o sobě zneužívající, neboť nespádají pod ujednání uvedená v článku 1341 občanského zákoníku, a nevyžadují tedy zvláštní schválení spotřebitelem. Nicméně na základě právní úpravy zavedené v člancích 1469a a 1469d občanského zákoníku zákonem č. 52/1996 v rámci provádění směrnice 93/13 – právní úprava platná v době uzavření smlouvy – existuje domněnka zneužívající povahy ujednání, která v případě neplnění ukládají zaplacení zjevně nepřiměřené částky. Tato zneužívající povaha je sankcionována neplatností/neúčinností samotných ujednání, která působí pouze ve prospěch spotřebitele a kterou „může soud uplatnit i bez návrhu“ podle výše uvedeného článku 1469d.
- 15 Jedná se však o nový důvod kasačního opravného prostředku, který navrhovatelé uplatnili až ve druhém kasačním opravném prostředku podaném po řízení v návaznosti na vrácení věci, přičemž jde o důvod, který je především v rozporu s implicitní překážkou věci pravomocně rozsouzené vytvořené ve smyslu platnosti a účinnosti dotčené smluvní pokuty. Tedy:
  - a) jednak rozhodnutí o snížení smluvní pokuty jako nepřiměřené, které přijal Corte di cassazione (Kasační soud) v prvním rozsudku, z logicko-právního hlediska nutně předpokládá platnost a účinnost samotné smluvní pokuty, která se stala použitelnou po zrušení smlouvy stanoveném z důvodu neplnění ze strany samotných navrhovatelů, a

- b) jednak navrhovatelé v předchozích řízeních nevznesli žádnou námitku neplatnosti/neúčinnosti smluvní pokuty.
- 16 V tomto ohledu Corte di cassazione (Kasační soud) připomíná, že řízení v návaznosti na vrácení věci je „uzavřeným“ řízením, jehož cílem je vydat nové rozhodnutí, které nahradí rozhodnutí zrušené ze strany Corte di cassazione (Kasační soud). Judikatura k tomuto článku uvádí, že nejenže je stranám zakázáno rozšiřovat předmět řízení formulováním nových návrhových žádání, ale že se uplatní i prekluze vyplývající z implicitní překážky věci pravomocně rozsouzené vytvořené prvním rozsudkem Corte di cassazione (Kasační soud), takže není možné uplatňovat nebo zkoumat ani otázky, které lze uplatnit i bez návrhu, a otázky, které jsou překonány, i když nejsou výslovně řešeny, řešením jiné otázky [v tomto smyslu usnesení Corte di cassazione (Kasační soud), druhý senát; č. 29879 ze dne 27. října 2023; senát 6–3, č. 27736 ze dne 22. září 2022; senát 6–5, č. 26108 ze dne 18. října 2018].
- 17 V této souvislosti Corte di cassazione (Kasační soud) dodává, že v projednávané věci již byla pravomoc uplatnit i bez návrhu případnou neplatnost/neúčinnost ujednání vyčerpána, neboť Corte di cassazione (Kasační soud) měl možnost i bez návrhu uplatnit takovou neplatnost, ale jelikož se rozhodl zrušit pouze odůvodnění snížení smluvní pokuty uvedené odvolacím soudem, nutně předpokládal platnost a účinnost tohoto ujednání (*an*), v důsledku čehož omezil řízení v návaznosti na vrácení věci na vyčíslení smluvní pokuty (*quantum*).
- 18 Corte di cassazione (Kasační soud) nicméně připomíná svou ustálenou judikaturu, podle níž zásady stanovené v rozsudcích Soudního dvora vykládajících unijní právo vyvolávají účinky *ius superveniens* a jsou bezprostředně použitelné ve vnitrostátním právním řádu, a tedy i v rámci řízení v návaznosti na vrácení věci před soudem ve věci samé, které následuje po zrušujícím rozsudku vydaném Corte di cassazione (Kasační soud), avšak s jediným omezením již uzavřených vztahů (v tomto smyslu mimo jiné rozsudky Corte di cassazione (Kasační soud), pátý senát, č. 14624 ze dne 25. května 2023; pátý senát, č. 9375 ze dne 5. dubna 2023). Navíc právě k tématu neplatnosti z důvodu ochrany spotřebitele Corte di cassazione (Kasační soud) uvedl, že vodítka, která pocházejí od samotného Soudního dvora v oblasti zneužívajících ujednání ve smlouvách mezi prodávajícími nebo poskytovateli a spotřebiteli, ukazují na posílení pravomoci-povinnosti soudu konstatovat neplatnost i bez návrhu, což je nezbytné pro účely odrazení od zneužívání v neprospěch slabších smluvních stran (spotřebitelů, střadatelů, investorů) a řádného fungování trhu [rozsudek Corte di cassazione, Sezioni Unite (plénium Kasačního soudu), č. 26242 ze dne 12. prosince 2014].
- 19 Corte di cassazione (Kasační soud) si tedy klade otázku, zda je bez ohledu na vnitrostátní procesní ustanovení, která jej zavazují k respektování překážky věci pravomocně rozsouzené, přesto povinen i bez návrhu konstatovat neplatnost/neúčinnost předmětné smluvní pokuty, neboť se jedná o právní úpravu na ochranu spotřebitele, kterou se provádí unijní právo v této oblasti.

- 20 V tomto ohledu Corte di cassazione (Kasační soud) zdůrazňuje, že Soudní dvůr nedávno rozhodl právě o slučitelnosti některých procesních pravidel některých členských států (Španělska, Rumunska a Itálie), která v případě již pravomocných rozsudků brání tomu, aby vykonávající soud (nebo odvolací soud) bez návrhu zkoumal zneužívající povahu ujednání obsažených ve smlouvách mezi spotřebitelem a prodávajícím nebo poskytovatelem, která jsou předmětem pravomocného rozsudku, se směrnicí 93/13. Jedná se o rozsudky Soudního dvora, velkého senátu, ze dne 17. května 2022, SPV Project 1503 a další (C-693/19 a C-831/19, EU:C:2022:395); Unicaja Banco (C-869/19, EU:C:2022:397); Ibercaja Banco (C-600/19, ECLI:EU:C:2022:394) a Impuls Leasing Romania (C-725/19, EU:C:2022:396).

Je třeba uvést, že pokud jde o italský právní řád, Soudní dvůr rozhodl, že čl. 6 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 směrnice Rady 93/13/EHS brání vnitrostátní právní úpravě, která stanoví, že vydá-li soud na návrh věřitele platební rozkaz, proti němuž dlužník nepodal odpor, exekuční soud nemůže z důvodu, že se překážka věci pravomocně rozsouzené pojící se k tomuto platebnímu rozkazu implicitně vztahuje na platnost ujednání smlouvy, která sloužila jako základ pro uvedený platební rozkaz, přičemž je vyloučen jakýkoli přezkum platnosti uvedených ujednání, později přezkoumat případnou zneužívající povahu uvedených ujednání smlouvy (rozsudek SPV Project 1503 a další, C-693/19 a C-831/19).

Pokud jde o zohlednění procesního chování účastníků řízení, Soudní dvůr ve svém rozsudku týkajícím se španělského právního řádu rozhodl, že tatáž ustanovení směrnice 93/13/EHS brání právní úpravě, podle které vnitrostátní soud, k němuž bylo podáno odvolání proti rozsudku, jímž bylo časově omezeno vrácení částek bezdůvodně zaplacených spotřebitelem na základě ujednání prohlášeného za zneužívající, nemůže uplatnit z úřední povinnosti důvod vycházející z porušení tohoto ustanovení a nařídít vrácení všech uvedených částek, jestliže skutečnost, že dotčený spotřebitel toto časové omezení nezpochybnil, nelze přičíst jeho úplné nečinnosti (rozsudek Unicaja Banco, C-869/19).

- 21 Corte di cassazione (Kasační soud) dodává, že tato judikatura je v souladu s tím, co již Soudní dvůr uvedl pokud jde o zásadu efektivní ochrany spotřebitele ve smyslu směrnice 93/13 a článku 47 Listiny, které jsou na překážku výkladu vnitrostátního ustanovení, který by bránil soudu, jemuž byla předložena žaloba podaná prodávajícím nebo poskytovatelem proti spotřebiteli, spadající do oblasti působnosti této směrnice, a který rozhoduje rozsudkem pro zmeškání v případě, že se tento spotřebitel nedostavil k jednání, k němuž byl předvolán, přijmout důkazní opatření nezbytná k tomu, aby i bez návrhu posoudil zneužívající povahu smluvních ujednání, na kterých prodávající nebo poskytovatel založil svůj žalobní návrh, pokud má tento soud pochybnosti o zneužívající povaze těchto ujednání ve smyslu uvedené směrnice (rozsudek ze dne 4. června 2020, Kancelaria Medius, C-495/29, EU:C:2020:431).
- 22 Z výše uvedených důvodů Corte di cassazione (Kasační soud) přerušil řízení a táže se Soudního dvora, zda směrnice 93/13 může být vykládána v tom smyslu,



že brání vnitrostátní procesní úpravě, která brání tomu, aby soud i bez návrhu konstatoval neplatnost/neúčinnost zneužívajícího ujednání, pokud existuje překážka věci pravomocně rozsouzené implicitně vytvořená v řízení ve věci samé i v řízení o kasačním opravném prostředku, ve kterém byla po celou dobu řízení předpokládána platnost a účinnost tohoto ujednání, a to i s ohledem na skutečnost, že dotčené osoby se této neplatnosti/neúčinnosti v průběhu tohoto řízení nikdy nedovolávaly.

PRACOVNÍ DOKUMENT